

prosinec 2003

[Uvod](#) [Rady](#) [Minigalerie](#) [Darek](#) [Minutove nesmysly](#) [Tajemství člověka](#) [Vánoce 2003](#) [Mše](#) [Děkujeme a blahopřejeme](#)

Milí přátelé,

pěkně Vás zdravím naposledy v roce 2003. Doufám, že tento rok byl pro vás úspěšný a přinesl nové poznání ve Vašem osobním životě. Rád bych se s Vámi podělil o jednu věc, která mě napadla ve spojitosti se zatměním Měsíce, které nastalo 8. listopadu. Zrovna ten večer jsme s lidmi z farnosti připravovali sál na Martinské posvícení. Vyšel jsem ven na čerstvý vzduch a podíval se vzhůru. Na obloze byl jenom čtvrtměsíc. Napadlo mě, to není možné, vždyť včera večer byl skoro úplněk. Ale to už byli venku i ostatní a potvrdili, že za malou chvíli bude měsíc úplně zastíněný zeměkoulí, která se dostala přesně mezi Slunce a Měsíc. A opravdu po malé chvilce zbylo z Měsíce jenom jakési šedé kolo. Byl vidět, ale jenom jako obrys. Možná, že tak je to i s člověkem, který se postaví mezi Boha a svého bližního. Nemůže vidět na svém bližním obraz Boží vznešenosti a nádhery. Vidí jenom jakýsi šedý obrys člověka. Svého konkurenta, soupeře. A proto je třeba odstoupit stranou. Postavit své JÁ trochu vedle. Potom uvidíme nádheru Božího stvoření, krásu člověka. Odraz Božího slunce v tváři člověka, kterého mám přede mnou.

Přeji Vám požehnané svátky narození Ježíše Krista a pokoj ve Vašich rodinách.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

Můj drahý Tasemníku,

Dlouho jsem přemýšlel o tom, nač ses mě ptal ve svém posledním dopise. Jasně jsem Ti vysvětlil, že každé bytosti je vrozeno soupeření s ostatními a že tedy Nepřítelova představa lásky nedává smysl. Co si tedy máš myslet o tom mém opakovaném varování, že On ty lidské červy skutečně miluje a že si doopravdy přeje jejich svobodu a trvalou existenci? Můj drahý chlapče, doufám, že moje dopisy nikomu neukázal. Ale na tom samozřejmě nezáleží. Každému by bylo jasné, že jsem se té zdánlivé hereze dopustil jen náhodou. Mimochodem, jistě jsi poznal, že těch několik zdánlivě nelichotivých poznámek o Mrchodlakovi jsem napsal jen žertem; ve skutečnosti si ho velice vážím. A to, že Tě nechci chránit před nadřizenými, jsem samozřejmě nemyslel vážně; můžeš mi věřit, že se o Tebe postarám. Ale určitě ty dopisy dobře schovej a zamkni.

Je pravda, že jsem se jen svou neopatrností uřekl, že Nepřítel lidi skutečně miluje. To je samozřejmě nemožné. On je jedna bytost, oni jsou odlišní; jejich dobro nemůže být Jeho dobrem. Všechny ty Jeho řeči o Lásce určitě jen něco zakrývají – On přece musí mít nějaký skutečný důvod k tomu, že je stvořil a že se o ně stará! To, že k nim tu nemožnou Lásku doopravdy cítí, jsem řekl jen proto, že Jeho skutečný důvod vůbec nedokážeme zjistit. Co On si od nich slibuje? Je to neřešitelný problém. Jistě Ti neuškodí, když ti řeknu, že právě to se stalo hlavní příčinou roztržky mezi Naším Otcem a Nepřítelem. Když se poprvé začalo mluvit o stvoření člověka a když už v tomto stadiu Nepřítel otevřeně přiznal, že předvídá jistou epizodu týkající se kříže, Náš Otec přirozeně požádal o rozhovor a žádal vysvětlení. Nepřítel mu odpověděl jen tou za vlasy přitaženou historku o nezištné lásce, kterou od té doby šíří neustále. Náš Otec to přirozeně nemohl přijmout. Zapřisahal Nepřítele, aby vyložil karty na stůl, a dal mu k tomu dostatek příležitosti. Připustil, že se úzkostlivě snaží poznat toto tajemství, a Nepřítel mu na to odpověděl: „Celým svým srdcem si přeji, abys je znal.“ Myslím, že právě v této fázi rozhovoru znechutila Našeho Otce ta zcela neodůvodněná nedůvěra natolik, že se z Nepřítelovy přítomnosti vzdálil nekonečně daleko – tak náhle, že z toho vznikl ten absurdní výmysl, že prý byl násilím svržen s Nebe. A nyní již začínáme chápat, proč s tím náš Utlačovatel dělá takové tajnosti: Jeho trůn totiž na tom tajemství závisí! Členové Jeho kliky mnohokrát přiznali, že kdybychom někdy pochopili, co On rozumí pod pojmem „láska“, válka by skončila a my bychom se vrátili do Nebe. Máme před sebou veliký úkol. Víme, že On ve skutečnosti milovat nemůže; vždyť to nedokáže nikdo – nedává to přece smysl! Kéž bychom tak dokázali zjistit, oč Mu doopravdy jde! Zkoušíme jednu domněnku za druhou, a přesto jsme ještě na nic nepřišli. Ale nesmíme ztrácet naději: stále složitější teorie, stále úplnější sběr dat, stále bohatší odměny pro ty výzkumníky, kteří v práci pokročí, a stále hroznější tresty pro ty, kdo selžou – tohle všechno přece jednou musí přinést úspěch, když budeme pracovat stále usilovněji až do konce času!

Stěžuješ si, že z mého posledního dopisu nepochopil, jestli si myslím, že být zamilovaný je nebo není pro lidi žádoucí stav. Ale Tasemníku, na to by se přece měli ptát oni! Ať oni diskutují, zda „Láska“, vlastenectví, celibát, svíčky na oltáři, abstinence nebo vzdělání jsou „dobré“ nebo „špatné“! Cožpak nechápeš, že na to nelze odpovědět? Záleží jen na tom, jak příslušný stav myslí přispívá k tomu, aby za daných okolností a v určitém okamžiku přiblížil určitého pacienta k Nepřítelem nebo k nám. Proto by se měl rozhodnout právě pacient, zda Láska je „dobrá“ nebo „špatná“. Pokud je domýšlivý a pohrdá tělem proto, že je vybíravý, ale přitom si myslí, že to dělá jen kvůli své morální čistotě, a pokud rád ohrnuje nos nad tím, co jeho bližní schvalují – pak ať je rozhodně proti lásce. Udělej z něho sebejistého asketu a až jeho sexualitu oddělíš ode všeho, co by ji mohlo zlidštit, ať ho znova zatíží v nějaké mnohem surovější a cyničtější podobě. A naopak: pokud je pacient citově založený a lehkověrný, krm ho podřadnými básněmi a romány z Červené knihovny, aby si myslel, že „Láska“ je jednak neodolatelná, jednak i jaksi záslužná sama o sobě. K necudnostem ho tím sice nepřivedeš, ale je to skvělý recept na dlouhotrvající „vznešená“, romantická a tragická cizoložství, která v příznivém případě skončí vraždami a sebevraždami. - Také bychom mohli pacienta nasměrovat do užitečného manželství. To je sice vynálezem Nepřítele, ale přesto má své kladné stránky. V pacientově okolí je určitě několik mladých žen, které by mu jeho křesťanský život silně ztížily, kdybys ho dokázal přesvědčit, aby si některou z nich vzal. Příště mi o tom laskavě podej zprávu. A mezitím si jasně uvědom, že zamilovat se nemusí být samo o sobě výhodné pro nás ani pro Nepřítele; je to prostě příležitost, které se my i On snažíme využít. Stejně jako většina věcí, se kterými lidé tolik nadělají – jako zdraví a nemoc, stáří a mládí nebo válka a mír – z hlediska duchovního života je to převážně výchozí surovina.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Minigalerie krajanů

Pokud přijdete v pátek do Sokolovny na 71st Street na volejbalový trénink, vůbec ani nepostřehnete, že mezi volejbalisty různého, převážně středního a mladšího věku, je jeden, který už oslavil své sedmdesátiny. Na hřišti se pohybuje jako mladík, jedním slovem opravdový SOKOL. Jean Michel Štefkovič prožil ve svém životě mnoho dobrodružství, obzvláště to byly velmi těžké chvíle v Alžírsku. Toto krátké ohlédnutí na jeho život nemůže a ani nechce vyčerpat všechno, co Jean prožil a jak se probíjovával tímto životem. Jsem velice rád, že jsem ho poznal a tady je jeho velmi zkrácený příběh.

Moji rodiče pocházeli z Československa, moje maminka Theresa Biksadsy pocházela z Moravského Svatého Jana na Slovensku. V 17 letech odešla do Francie do Paříže, kde pracovala v různých továrnách. Otec Štefan byl z Podhradí u Topolčan. Odešel do Francie dříve, než moje maminka. Oba dva se poznali až na krajanské zábavě v Paříži. Později se vzali. Narodil jsem se 29. září roku 1932 jako druhé dítě, po mé sestře Stephanii. Potom se ještě narodil bratr René. Náš život byl prostý a moji rodiče milovali Paříž. Doma jsme mluvili jenom slovensky, a když jsem pak začal chodit do školy, ovládal jsem velmi dobře francouzštinu i slovenštinu. V deseti letech jsem přijal první svaté přijímání. Bohužel můj otec velmi vážně onemocněl na tuberkulózu. Když mně bylo devět let, otec zemřel.

Pak začala druhá světová válka. Ke konci války jsme my děti byly poslány pryč z Paříže, protože ta byla bombardována spojenci. Byl jsem rád, protože některý den jsme museli až čtyřikrát běžet do úkrytu. Nejlepším úkrytem bylo metro. Bydlel jsem u sedláků na vesnici. Vesnice se jmenovala La Dordogne blízko města Perigueux. Jejich syn byl partyzán. Vůbec celá oblast byla plná partyzánů. Občas se zastavili doma na jídlo a vykládali nám o nebezpečích, které prožívali při boji proti Němcům. Francouzské proněmecké milice se nás na cestě školy vyptávaly, zda-li jsme neviděli večer nebo v noci někoho s puškou atd. Já jsem vždycky říkal, že večer nikam nechodím a spím, nic proto nemohu vědět. Dobře jsme věděli, že nesmíme nic říct ani naznačit. Když jsme se vrátili po válce domů, Paříž byla bez Němců a opět to bylo nádherné město.

Ve čtrnácti letech jsem dokončil základní školu a musel jít pracovat, abych podpořil naši rodinu. Začínal jsem jako pomocný účetní a zároveň jsem navštěvoval večerní školu. Když jsem potřeboval nějaké peníze navíc, třeba do kina, nebo něco si koupit, pomáhal jsem psát dopisy emigrantům, především z Afriky, kteří neuměli psát. Navštívil jsem nějaký bar, kde byli a nabídl jsem jim tuto službu. Dávali mi jeden dime, což bylo skoro nic, ale stačilo to na vstupné do kina nebo na plovárnu. Po čtyřech letech jsem dokončil školu a zůstal jsem u stejné firmy pracovat jako účetní. V 21 letech jsem musel nastoupit na vojnu na 18 měsíců. Byl jsem poslán do Německa do města Koblenz. Bylo to 8 let po válce a spojenecká vojska byla rozmístěna po celém Německu. Byl jsem desátníkem, ale netoužil jsem po povýšení. Tam jsem také viděl rozdíl mezi americkými a francouzskými vojáky – Američané byli oproti francouzským daleko bohatší a po všech stránkách lépe vybaveni. Nechtěl jsem ani mít u sebe pušku, a proto jsem byl rád, když mě poslali na školení pro podávání zpráv z bojové jednotky.

Koncem září 1954 jsem se vrátil do civilu a ke své původní práci. Byl jsem mladý, bezstarostný a těšil jsem se ze života. Bohužel se v této době vztahy mezi Francií a Alžírskem pomalu ale jistě zhoršovaly. Někteří lidé v Alžírsku toužili po nezávislém státě. Problémy se táhly už od roku 1947. V roce 1956 se stala situace neudržitelnou. Francie vyslala do Alžírsku armádu, která bojovala spolu s policií proti rebelům – nazývali se „Fellagas“. Ti postupně zvyšovali svoji bojovou aktivitu a odstraňovali všechny profrancouzské politiky. Napadali také osadníky z jiných evropských zemí, považovali je za vetřelce, tzv. „Pieds Noirs“ (black feet). Bojovou operaci v Alžírsku nazývali Francouzi až do roku 1999, kdy ji poprvé pojmenovali válkou, „Operation of Order“ nebo „Pacification of Algeria“.

V březnu 1956 mne povolali do války v Alžírsku. Zpět jsem se vrátil v prosinci téhož roku. Prožil jsem tam nejtěžší chvíle svého života. Byli jsme v poušti: voda měla hodnotu zlata. Nejdříve jsme sloužili na jihu Alžírsku v malém městečku, přeloženo do angličtiny by se jmenovalo „City of Happiness“. Měli jsme

veliký strach. Hlíдали jsme město. Moje jednotka se potom přestěhovala do hor směrem na sever. Tam bylo mnoho partyzánů, museli jsme chodit pěšky a muly nám nosily materiál a zbraně. Také jsme byli posláni do pouštních táborů, které nebyly opevněny. Bydleli jsme v poušti a mohli nás napadnout z kterékoliv strany. Jídlo a vodu nám shazovali z letadel na padácích. Někdy se padák neotevřel a všechno se zničilo. Situace v poušti byla zoufalá. Francie posílala speciální jednotky, cizinecké legie, aby účinně zasáhly proti „fellagas“. Tyto jednotky byly velmi tvrdé a bezohledné. Ti, co byli jenom podezřelí se spolupráce s fellagas, byli umístěni do vězení, slunce do nich pářilo celý den, umírali na rozpáleném slunci. Jejich matky a manželky se chodily na ně vyptávat, nosily jim jídlo a vodu. Oni to však nedovolovali. Nemůžu říct všechno, ale například nám řekli; zítra budete mít speciální úkol, půjdete se speciálními jednotkami. Zapalovali domy a zabíjeli, nemohl jsem ani uvěřit tomu, co jsem všechno viděl.

Nejhorší zážitek jsem měl, když nás poslali vyhledat fellagas do určené oblasti. Bylo nás asi 75 mužů. Datum si přesně nepamatuji, přibližně 8. srpna. Partyzáni nás obklíčili. Nejdříve poslali dva muže jako návnadu a pak nás obklíčili. Bylo jich kolem 200. Byli jsme v pasti. Křičeli na nás, ať ukážeme hlavy, že nás postřílejí. Můj velitel, který ležel vedle mne, dostal kulku přímo do hlavy. Já jsem se schoval v malé prohlubni od vody. Kulky kolem mě jenom svištěly a prach se mi dostal do očí. Už jsem myslel, že je to moje poslední hodina. Přemýšlel jsem o tom, jak asi budou předávat zprávu o smrti mé mamince. Pak střelba ustala. My, co jsme přežili, jsme ošetřovali raněné. Utrhl jsem si rukávy a podvázal jsem jimi zraněné končetiny mých kamarádů. Helikoptéra, která později přiletěla, nemohla přistát. Museli jsme čekat celou noc až do rána, kde jsme na zem rozprostřeli bílé kapesníky a upravili místo pro přistání. Asi 12 vojáků padlo a 24 bylo zraněno. Dostal jsem se zpět k mé jednotce, byl jsem šťastný, že žiji, ale asi tři dny jsem v jednom kuse plakal.

Vrátil jsem se do Paříže. Můj bratr létal v dopravním letadle a také někteří moji kamarádi pracovali u letectva. Chtěl jsem to zkusit také, jako steward. Udělal jsem zkoušky, ale další podmínkou byla znalost angličtiny. Odešel jsem tedy do Londýna, abych se naučil anglicky. Můj bratr mi pomohl finančně. Žil jsem tam v československé komunitě, ale zrovna v tu dobu byla nějaká aféra, byly ukradeny tajné dokumenty o atomové zbraně. Přišla anglická tajná služba a všichni, kdo měli slovanské příjmení, byli vyhoštěni. Tak můj pobyt v Anglii netrval ani jeden měsíc. Zkusil jsem tedy Ameriku, měl jsem tam strýce. Musel jsem však čekat na vízum do Ameriky. Za dva roky jsem konečně dostal vízum a v květnu 1960 jsem přicestoval do New Yorku. Hledal jsem práci, ale nikde mě nevzali. Přišel jsem do Air France, a řekl jsem jim, že mám podanou žádost ve Francii na stewarda. Když viděli, že umím francouzsky, hned mě vzali a řekli, že mám čekat, až mě vyzvou na zkoušky v USA. Tehdy začaly létat Boeingy 707 a oni potřebovali hodně lidí. Naučil jsem se anglicky a byl jsem pozván na zkoušky. Ve zkouškách jsem uspěl, ale ještě jsem musel absolvovat zdravotní test a já jsem věděl, že mám na srdci nějakou vadu. Testem jsem proto neprošel. Zůstal jsem u Air France, ale jako úředník ve finančním oddělení. Pracoval jsem tam celých 35 let. V roce 1964 jsem se oženil. Máme dvě děti: Gregory a Marian.

Už v Paříži jsem se poznal s mnoha Sokoly, kteří pokračovali dál buď do Ameriky, Maroka nebo do Austrálie. Jak jsem přišel do New Yorku, tak mně hned volali, abych se zapojil do Sokola. Tenkrát jsem také už cvičil děti. V roce 1970 potřebovali pokladníka, alespoň dočasně. Řekli mně, že jsem účetní a tak bych to mohl na krátkou dobu vzít. Nyní už to dělám 33 let. Jsem ve výboru, ale nechtěl jsem nikdy žádnou pozici, protože jsem neuměl mluvit dobře česky. Teď už se to trochu zlepšilo.

Francie je moje první země, tam jsem se narodil. Jezdím často do Francie, kde mám mnoho přátel. Mám také rád Československo, protože odtamtud pocházejí moji rodiče. New York je město, které se mně velmi líbí. Po Paříži je to nejkrásnější město na světě.

AK

Hezký dárek pod stromeček?

Obrázkovou knihu „Velehrad“ si můžete objednat na adrese:

Jana FOJTÍK, P.O. Box 6822, Elizabeth, NJ, 07206. Phone: (908) 527-6839

Cena \$20.- včetně poštovného.

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Mistr o sobě s oblibou vypravoval:

Když už bylo na světě jeho první dítě, vešel do dětského pokoje a uviděl ženu stojící nad postýlkou. Tiše ji pozoroval, jak hledí na spící nemluvně. V její tváři viděl údiv, nevěřičnost, vytržení, extázi. Pohnut k slzám přišel po špičkách k ní, vzal ji kolem pasu a pošeptal jí: „Přesně vím, co cítíš, drahá.“

Jeho žena, vyrušená ze zadumání, vyhrkla: „Ano. Za nic na světě nepochopím, jak za takovouhle postýlku můžou chtít dvacet babek.“

Tajemství člověka (Jaroslav Škarvada)

Radio Vaticana, Vánoční pozdrav 1984, (zkráceno)

Když jsem přemýšlel o tom, co bych vám měl říci v tomto vánočním pozdravu, přišel mi na mysl začátek Pastorální konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*. Je tam kapitola nazvaná *Důstojnost lidské osoby* a mne napadlo, že tajemství Vánoc právě tuto důstojnost nově odhaluje.

Co je člověk? Náhodné seskupení atomů? Ztracený plavec na vyhaslé planetě, která ho unáší bez cíle slepým vesmírem? Co o něm říkají filozofové? Co o něm říkají různé ideologie? Jak se dovedou vypořádat s jeho touhou po životě, po zdraví, po lásce, po radosti, po štěstí? Co mohou říci na jeho úzkost před smrtí, před nebytím? Má člověk opravdu nějakou důstojnost, je nutné ho respektovat, mít úctu před jeho svobodou, před jeho svědomím, před jeho právem na život, před jeho právem na život opravdu lidský?

Bůh nechtěl už mluvit jen v symbolech a odlesku své moci. Chtěl mluvit lidskými rty, chtěl milovat lidským srdcem. To dítě, které leží v betlémských jeslích, je právě tím Božím Slovem vyřčeným do stvoření. Betlém se v té vánoční noci stal nejdůležitějším místem na světě, ba vůbec ve vesmíru. Zní to samozřejmě provokativně, ale my se to nebojíme tvrdit, protože je v tom jádro celého křesťanství. Kdo vidí Mariinu syna, vidí Boha, kdo přijme jeho, přijme Boha, kdo slyší jeho, slyší Boha. Kdo se stane jeho přítelem, bude přítelem Božím. A kdo ho bude nenávidět, bude nenávidět samého Boha.

Proto právě zrovna u jesliček můžeme nejnázorněji pochopit, kdo je to člověk. Proto právě u jesliček můžeme načerpat zdravý optimismus, kterého je v naší době tolik zapotřebí. Je-li v naší lidské rodině On, milovaný Syn nebeského Otce, pak to s lidstvem nemůže dopadnout špatně. Samozřejmě, on nikomu nebere svobodu. K záchraně, či, jak říkáme, ke spáse, kterou nám přinesl, nikoho nenutí. Ale je tu pro všechny jako maják, jako lékař, jako zachránce, jako spasitel. V něm svítá každému jiskra naděje. Před ním žádná situace nemůže být bezvýchodná. On je přece zárukou absolutní Boží lásky, která se otvírá každému, kdo se jí sám neuzavírá.

„Boží Slovo totiž,“ pokračuje koncilní dokument, „skrze něž všechno bylo stvořeno, samo se stalo tělem, aby tak – jako dokonalý člověk – všechny spasilo a celé veškerenstvo znovu spojilo jako pod jednu hlavu. Pán je cíl lidských dějin, bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace, střed lidského pokolení, radost všech srdcí a naplnění všech jejich tužeb.“

Co je tedy člověk? Co jsem já? Kdo si klekne s vírou k jesličkám, může na tuto otázku najít konkrétní odpověď. Jsme partneři tohoto Božího Slova vysloveného do lidských dějin. Jsme povoláni k tomu, abychom se stali jeho bratry a sestrami. A jsme-li jeho bratry, pak jsme i my milovanými dětmi Boha Stvořitele. Pak už nejsme jen něco, nýbrž někdo. Ten Ježíš přece řekl, že cokoli udělá kdo pro nás, to udělá pro něho, že kdo sáhne na nás, sáhne na něho, prohřeší se proti samému Bohu. „Amen, pravím vám: Cokoliv jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“ Jeho osud se má stát našim osudem. Proto už nejsme nikdy sami. Půjdeme-li po cestě křížové, půjdeme za ním. Vstoupíme-li do tunelu smrti, najdeme tam i jeho. Proto už také víme, kam to vše míří, kde to skončí. „Jeho vzkřísil Otec z mrtvých,“ říká dále koncilní dokument, „vyvýšil a umístil po své pravici, jeho ustanovil soudcem živých i mrtvých. Jeho Duchem oživení a shromáždění putujeme směrem k dovršení lidských dějin, jež je v plné shodě s plánem jeho lásky: „sjednotit v Kristu vše, co je na nebi i na zemi“.

Je se tedy co divit, že pro křesťana jsou Vánoce svátky skutečné radosti, nepřekonatelného optimismu a vítězné naděje? My víme, kdo jsme, my víme, kam jdeme, a i když naše cesta není snadná, víme, že nejsme

sami. A že nikdy nebudeme sami. Od té blažené noci, kdy se k nám přidal, nebudeme sami. Od té blažené noci, kdy se k nám přidal On. On, jehož jméno je Emanuel, což značí BŮH S NÁMI".

MŠE SVATÉ O VÁNOCÍCH A NA NOVÝ ROK 2003 - 2004

Půlnoční 24.prosince 11.00 PM

Boží Hod vánoční 25.prosince 10.30 AM

Svaté Rodiny (neděle) 28.prosince 10.30 AM

Nový rok (čtvrtek) 1.ledna 10.30 AM

Mše svaté v prosinci 2003

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Dec-03	Za Ivana a Marii Barčukovy	rodina Hnízdova
03-Dec-03	Za rodinu Krajčovu	Miroslav Krajča
04-Dec-03	Za zemřelou sestru Klemencii Krajčovu	Miroslav Krajča
05-Dec-03	Za zemřelou sestru Klemencii Krajčovu	Miroslav Krajča
06-Dec-03	Za Josefa Čápoša	rodina Jelínkova
07-Dec-03	Za Františka a Libuši Širokých	děti a vnoučata
08-Dec-03	Za zemřelou Jaroslavu Hartovou	rodina Bláhova
10-Dec-03	Za zemřelého Josefa Krajču	Miroslav Krajča
11-Dec-03	Za zemřelou sestru Klemencii Krajčovu	Miroslav Krajča
12-Dec-03	Za Helenu Foltýnovou	Pavel Foltýn
13-Dec-03	Za MUDr. Jarmilu Luxovou	Pavel Foltýn
14-Dec-03	Za zemřelého Františka Poláška	Věra Dulová Combs
15-Dec-03	Na poděkování Pánu Bohu	Pavel Foltýn
16-Dec-03	Za PhDr. Růženu Vackovou	Dáša Lehmová
17-Dec-03	Za zemřelé rodiče a prarodiče	Dagmar Žalmanová
18-Dec-03	Za Martina Krále	rodina Krupkova
19-Dec-03	Za Pavla a Marii Kačmarovy	rodina Hnízdova
20-Dec-03	Za Karla Patrasy	Anna Benáček
21-Dec-03	Za zemřelého manžela Vítězslava Hlavatého	Anna Hlavatá
22-Dec-03	Za Bohuslava Rychlíka	rodina Hnízdova
24-Dec-03	Za rodiče a prarodiče	Dagmar Žalmanová
25-Dec-03	Za krajanskou rodinu 10.30 A.M.	
26-Dec-03	Za bratra Oldřicha Beneše	Vlasta Seibert
27-Dec-03	Za zemřelé rodiče Benešovy	Vlasta Seibert
28-Dec-03	Za rodinu Smrčkovu a Pavlicovu	rodina Smrčková
29-Dec-03	Za zemřelé rodiče Seibertovy	Vlasta Seibert
31-Dec-03	Za bratry Vavrouchovy	Eva Vavrouchová

Jména těch, kteří žádali o mše svaté za zemřelé na „Dušičky“

Anna Benáčková, Irene and Anthony Neuman, Vladimír and Jane Brotánek, Zdenka Rinus, Emília

Kováčik, Helen Kisel, Zita D. Lehm, Libuše Králová, Barbara Joch, Míla, Ludmila a Jan Hyvnarovi, Helena Otýpka, Růžena Bunžová, rodina Tomečkova, Marie Bartošová, rodina Sikorjakova, rodina Bláhova, rodina Daňkova, rodina Krupkova, rodina Smrčkova, Dr. Polesný, rodina Plannerova, Marek Polášek, Jerome Minister, Miroslav Kašpar.

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Weirichovi, M. & B. David, Antonín Bláha, J. & F. Bucek, V. & J. Pavlovský, Věra Kolasa, Libby Hurdes, W. & O. Jangl, J. & M. Lukas, J. & G. Hlavinka, G. & D. Staller, Pavel Foltýn, Hlinkovi, Stefan Haizel, P. & G. Bunza, Fojtíkovi.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci listopadu:

Marie Soyka 30. listopadu, Karol Krupka 1. prosince, Ivana Parikrupa 6. prosince, Emília Kovačiková 6. prosince, Václav Sedláček 8. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčková 11. prosince, Zdena Rosenberg 11. prosince, Catherine Munzar (CA) 21. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Helena Hlinka 23. prosince, Frank Doskočil 24. prosince, Marie Daňková 26. prosince, Nikola Čížová 29. prosince, Barbara W. 31. prosince, Josef Číž 31. prosince.

Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 11. ledna ve 12.15 hod.